

μάς ἑπτὰ, 7, ἐν ᾧ ἕκαστος τόμος τοῦ μὲν ἀγγλικοῦ πρωτοτύπου τιμᾶται 26 δρ. περίπου, τῆς δὲ γερμανικῆς μεταφράσεως 13 δρ. καὶ πλέον τι.

Ὁλόκληρος ὁ πρῶτος τόμος εἶνε ἀφιερωμένος εἰς τοὺς ἑλληνικοὺς μύθους, καὶ τὴν ἀντιπαραβολὴν τούτων πρὸς τοὺς τῶν ἄλλων ἔθνων, ὥστε ὁ πρῶτος αὗτος τόμος δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς μυθολογία, καθ' ἃ ἐγένοντο καὶ ἐν Γερμανίᾳ, ὅπου ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου ὑφηγητὴς τῆς κλασικῆς φιλολογίας Κύριος Θ. Φίσεχρος, ἀποχωρίσας τὸν πρῶτον τόμον καὶ ἄλλα ἐκ τοῦ λοιποῦ συγγράμματος τοῦ Γρότε τεμάχια, μετέφρασε καὶ ἐξέδωκεν ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ἑλληνικὴ Μυθολογία καὶ Ἀρχαίολογος*» μετὰ τοῦ περὶ Ὀμήρου κεφαλαίου, καὶ μετὰ τεμαχίων κατ' ἐκλογὴν περὶ τῆς ἑλληνικῆς Χρονολογίας, Φιλολογίας, Καλλιτεχνίας, Μουσικῆς κτλ. μεταφρασθέντα ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας τοῦ Γεωργίου Γρότε κτλ. ». Ἀλλ' ἡ συνδρομὴ ὅμως εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ὅλον τὸ σύγγραμμα. Τὸ ἑπτάδραχμον τίμημα θέλει καταβάλλεσθαι εὐθὺς μετὰ τὴν παραλαβὴν ἐκάστου τόμου. Τὰ δὲ ὀνόματα τῶν φιλομούσων συνδρομητῶν καὶ χορηγῶν μετὰ τοῦ ποσοῦ τῆς ἐκάστου αὐτῶν εἰς τὴν ἐκδοσιν συνδρομῆς θέλουσι καταχωρίζωνται ἐν τινι τῶν τόμων ἐκάστοτε, καὶ ἐν τέλει τοῦ συγγράμματος ὁμοῦ, ὅπου καὶ προσαρτηθήσεται λεπτομερὲς ἀλφαβητικὸς πίναξ τῶν περιεχομένων. Ἐκτὸς δὲ τούτου εἰς ἐκάστην σελίδα θέλουσι παρασημειωθῆ αἱ σελίδες τοῦ τε ἀγγλικοῦ πρωτοτύπου καὶ τῆς γερμανικῆς μεταφράσεως, ὅπως εὐκολύνωνται οἱ μελετῶντες ζεῖνα συγγράμματα, ἐν οἷς γίνεται παραπομπὴ εἰς τὸ ἀγγλικὸν πρωτότυπον, ἢ εἰς τὴν γερμανικὴν μετάφρασιν. Κατ' ἑτος θέλουσιν ἐκδίδωνται 3—4 τόμοι, ὥστε ὁλόκληρον τὸ σύγγραμμα θὰ ἐκδοθῇ ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων τῶν πολὺ ἐτῶν. (*)

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τὴν 9 Νοεμβρίου 1862.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ,

Δ. Φ. ἑκτακτὸς καθηγητὴς τῆς γενικῆς ἱστορίας καὶ τῆς φιλολογίας ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

(*) Ἐπειδὴ καὶ τὸ σύγγραμμα, καὶ τοι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐκδοθὲν, κατατάσσεται μετὰ τῶν κλασικῶν, καὶ ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἐθνικὴ, καὶ ἡ μεταφραστικὴ γνωστὸς ἐκ τε πονημάτων καὶ ἐκ τῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ διδασκαλίας, κρίνομεν περὶ τὴν πᾶσαν σύστασιν. Ταῦτα μόνον προσθέτομεν ὅτι ἀξία πολλοῦ λόγου ὑπηρεσίᾳ ἀποδίδεται διὰ τῆς μεταφράσεως ταύτης εἰς τὴν νεωτέραν ἡμῶν φιλολογίαν. Ὡς ἐπιτύχη ὅμως ἡ ἐκδοσις; τοῦτο κρίνεται ἀπὸ τῆς φιλοπατρίας τῶν εὐπόρων ὁμογενῶν, οἵτινες δαπανῶνται μὲν εἰς πολλὰ παρορῶσιν ὅμως ὁλοτελῶς τὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν βιβλίων κεφάλαιον. Καὶ ὅμως, συντελοῦντες εἰς τοῦτο οὐ μόνον τὴν πατριᾶν εὐεργετοῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἑαυτοὺς τιμῶσι καὶ ἀπαθανατίζουσιν.

ΠΕΡΙ

ΑΡΧΑΙΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Ἐκ τῆς ἀρχαιολογικῆς τοῦ Βερολίνου ἐφημερίδος ἱεραιζόμεθα τὴν ἐξῆς σπουδαίαν εἰδησιν περὶ τῆς ἀρχαίας τῶν Ἀθηνῶν τοπογραφίας:

«*Ἐσχάτως, ὡς γνωστὸν, ἤρχισε πάλιν μερίστη γὰ καταβάλλεσθαι σπουδὴ περὶ τὴν μελέτην τῆς ἀρχαίας τῶν Ἀθηνῶν τοπογραφίας, καὶ ὡς ἐκ τούτου καλὸν νομίζομεν γὰ δημοσιεύσωμεν ἐνταῦθα τιμῆς ἀνεκδότου χειρογράφου περὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἀντικειμένου πραγματευομένου. Τὸ χειρόγραφον εἶναι πιθανῶς τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκατοσταετηρίδος, καὶ διασώζεται νῦν εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν τῶν Παρισίων βιβλιοθήκην ὑπ' ἀριθ. 1634, Α—*

Τὸ τεμάχιον, τὸ τὰς Ἀθήνας περιγράφον ἔχει οὕτως:

Περὶ τῆς Ἀττικῆς.

Τὸ κάστρο εἶναι ἡ Ἀκρόπολις, τὸ ἱσμαῖδ εἶναι ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Παλλάδος.

Ἡ χρυσοσπηλιότισσα, εἶναι τὸ σπήλαιον τοῦ Πανός.

Αἱ δύο κολώναις εἰς τὴν μίαν ἦτον τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς μετὰ τῆς γοργώνας τὴν κεφαλὴν, καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἦτον τὸ ἄγαλμα τοῦ διὸς ἀποκάτω εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι π ρολόγιον μαρμαρένιον.

Ὁλίγον παρακάτω ἦτον τὸ λύκειον σχολεῖον τοῦ Ἀριστοτέλους εἰς τὸν Ἅγιον γεώργιον τὸν Ἀλέξανδρον· εἰς τὴν πλάκα εἶναι κἀνδυλι μαρμαραίνιον τοῦ δημοσθένους.

Ἡ μεγάλη καμάρᾳ εἶναι ἡ πύλη τῆς πόλεως.

Ἡ κολώναις τῆς καστρόης, ἦτον θέατρον καὶ ἡ σκηνὴ τοῦ Ἀριστοφάνους εἰς ταῖς δύο κολώναις τοῦ βουνοῦ ἦτον κουτὶ τοῦ τραϊανοῦ τοῦ βασιλέως μετὰ τὴν ἐπὶ βαφὴν τὰ λατινικὰ εἰς τὴν τῆρα τοῦ πεαίμας ἦτον ναὸς καὶ σχολεῖον τοῦ Σωκράτους, ἔχει τριγύρου τοὺς δώδεκα ἀνέμους καὶ ταῖς ὥραις εἰς τὸν ἅγιον γεώργιον τὸν Ἀκαμάτι, ἦτο τὸ κεραμικὸν καὶ ὁ ναὸς τοῦ Θισέως

καὶ τὰ μνήματα τῶν Ἡρώων.

Εἰς τὰ βασιλικὰ ἦτον σχολεῖον τῶν στοικῶν εἰς τὴν ἀκαδημίαν ἦτον σχολεῖον τοῦ Πλάτωνος.

Καὶ τοσαῦτα μὲν λέγει τὸ χειρόγραφον τοῦτο. Ἡμεῖς δὲ, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Παρδώρας παρενθέτομεν ἐνταῦθα ὀλίγας τινὰς ἀναγκαίας, ὡς νομίζομεν, σημειώσεις.

Εἰς τὸν πρῶτον στίχον ἀναφέρεται ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν ὡς κάστρο, καὶ ὁ Παρθενὸν, μεταβεβλημένος ἤδη εἰς τουρκικὸν τῆχυ. Ἡ μεταβολὴ αὕτη ἐγένετο, ὡς γνωστὸν, περὶ τὰ μέσα τῆς 15ης ἐκατονταετηρίδος, ὅτε καὶ ἡ τῶν Ἀθηνῶν Ἀκρόπολις εἶχε κυριευθῇ ἤδη ὑπὸ τῶν Τούρκων. Ἐκ τοῦ χωρίου τούτου τοῦ ἡμετέρου χειρογράφου δηλοῦται ὅτι εἶναι μεταγενέστερον ἄλλου χειρογράφου τοῦ αὐτοῦ εἶδους διασωζομένου εἰς τὴν τῆς Βιέννης αὐτοκρατορικὴν βιβλιοθήκην, διότι εἰς τὸ χειρόγραφον ἐκεῖνο μνημονεύεται ὁ Παρθενὸν εἰσέτι ὡς ναὸς τῆς Θεομήτορος. Εἰς τὸν δεῦτερον στίχον ἀναφέρεται τὸ ἱερὸν τῆς Χρυσοσπηλιώσεως ὡς ἐντὸς τοῦ ἀρχαίου τοῦ Πανὸς σπηλαίου, καὶ ὁμοίως τὸ ἄνωθεν τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου σπήλαιον, ἐνθα ἱερὸν Παναγίας Σπηλιώσεως, δὲν εἶναι τὸ ἀρχαῖον τοῦ Πανὸς σπήλαιον, ὅπερ εὐρίσκετο ὡς γνωστὸν ἐπὶ τῆς βορείου πλευρᾶς τῆς Ἀκροπόλεως.—

Εἰς τὸν τρίτον, τέταρτον καὶ πέμπτον στίχον μνημονεύονται οἱ ἐτι καὶ νῦν διασωζόμενοι δύο κίονες οἱ ἄνωθεν τοῦ σπηλαίου τούτου καίμενοι ἐπὶ τῶν κίωνων τούτων τὸ πάλαι ἦσαν χορηγικοὶ τρίποδες, ὡς κάτωθεν εὐρεθεῖσαι ἐπιγραφαὶ μαρτυροῦσι ὅθεν ἐσφαλμένως ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἡμετέρου χειρογράφου λέγει ὅτι τὸ πάλαι ἐπ' αὐτῶν ἦσαν ἀγάλματα τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, συγχέων πιθανῶς τὰς τῶν ἀρχαίων συγγραφέων μαρτυρίας περὶ τῶν δύο τοῦ Φειδίου ἀριστουργημάτων τοῦ ἀγάλματος τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς· θαυμαστὸν εἶναι ὅμως ὅτι καὶ εἰς τὸ ἄνω ἀναφερόμενον χειρόγραφον τῆς Βιέννης ἀναφέρεται ὅτι ἐπὶ τῶν κίωνων τούτων ἴσταντο ἀγάλματα Ποσειδῶνος καὶ Ἀθηνᾶς. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀναφερομένην τῆς Γοργόνης κεφαλὴν, παρὰ Πανσανίου μανθάνομεν ὅτι ἐπὶ τοῦ νατίου καλουμένου τείχους τῆς τῶν Ἀθηνῶν Ἀκροπόλεως καὶ ἄνωθεν τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου ἔκειτο κεφαλὴ ἐπίχρυσος Γοργόνης.— Τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου καὶ τοῦ τῆς Βιέννης χειρογράφου μνημονευόμενον μαρμαρίνον ἀρχαῖον ὥρολόγιον κεῖται ἐτι καὶ νῦν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν.— Εἰς τὸν ἕκτον στίχον τοῦ χειρογράφου εὐρίσκομεν μνημονευόμενον τὸ Λύκειον γυμνάσιον εἰς θέσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ. Ἡ ἐκκλησία αὕτη ἔκειτο εἰς τουρκικὴν ἐποχὴν πρὸς ἀνατολὰς πλησίον τῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς φαινομένων λειψάνων τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου· ὅθεν ἐσφαλμένως εἰκάζει ὁ ἡμέτερος συγγραφεὺς ὅτι ἐνταῦθα τὸ πάλαι ἔκειτο τὸ Λύκειον γυμνάσιον, διότι τοῦ οἰκοδομήματος τούτου πρέπει πιθανῶς νὰ ἀναζητήσωμεν τὰ λείψανα πρὸς ἀνατολὰς πλησίον τοῦ νῦν βασιλικοῦ κήπου, ὡς καίμενον ἐκτὸς τῶν τειχῶν τῆς ἀρχαίας πόλεως. Καὶ εἰς τὸ τῆς Βιέννης χειρόγραφον ὡς καὶ εἰς

ἐπιστολὴν Ἑλληνὸς τινος Ζυγομχλᾶ τοῦ 1593 ἀναφέρεται διδασκαλεῖον Ἀριστοτέλους καίμενον εἰς τὴν θέσιν ταύτην· ὅπερ πιθανῶς ἐξηγεῖται ἴσως ἐκ τοῦ ὅτι ὁ τοῦ τῶν Παρισίων χειρογράφου συγγραφεὺς πρὸ ὀφθαλμῶν εἶχε τὸ τῆς Βιέννης χειρόγραφον, ἢ πιθανῶς ἀρχαιότερον σύγγραμμα τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ἐξ οὗ ἠρανίσθησαν τὰς εἰδήσεις τῶν οἱ μετὰ ταῦτα περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου γράψαντες, διότι ἀπίθανος μοι φαίνεται ἡ τοῦ Ῥωσίου γνώμη, ὅτι ἐπιγραφὴ διασωζομένη ἴσως εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἐπωνόμασεν αὐτῷ τὸ μέρος τοῦτο.— Τὸ μετ' ἔπειτα μνημονευόμενον κανδύλι τοῦ Δημοσθένους, τὸ εἰς τὴν Πλάκα καίμενον, εἶναι τὸ γνωστὸν χορηγικὸν τοῦ Λυσικράτους μνημεῖον, ὅπερ κοινῶς καὶ τὴν σήμερον οὕτω καλεῖται, καὶ εἰς τὸ τῆς Βιέννης χειρόγραφον τοιαύτην ἐπωνομασίαν φέρει· τὸ δὲ ὅτι τὸ μέρος τοῦτο τῆς πόλεως Πλάκα ἐκαλεῖτο καὶ τότε ὡςπερ τὴν σήμερον, τοῦτο ἐκ τοῦ τῶν Παρισίων χειρογράφου μανθάνομεν.

Εἰς τὸν μετ' ἔπειτα στίχον μνημονεύεται ἡ τοῦ Ἀδριανοῦ πύλη καὶ ὡς πύλη τῆς πόλεως, πιθανῶς διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὰ τῆς πόλεως τείχη μέχρι αὐτῆς ἐξετείνοντο.

Τὸ εἰς τὸν δέκατον στίχον ἀναφερόμενον « Ἡ κολώναις τῆς καστρόης » πρέπει πιθανῶς νὰ ἀναγνωσθῇ « αἱ κολώναις τῆς Καλλιγρόης » Καὶ ὁμοίως κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οὐδὲν βεβαίως ἔχνος τῆς ἀρχαιοτάτης ταύτης πηγῆς ἐσώζετο, ἣν ὁ Πειρίστρατος εἶχε πολυτελῶς κοσμήσει, ὅθεν τὰς στήλας ταύτας πιθανῶς θὰ ἐκλάβωμεν ὡς τὰς τοῦ νεοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς.—

Τὸ μνημονευόμενον θεάτρον καὶ ἡ σκηνὴ Ἀριστοφάνους ἦσαν πιθανῶς λείψανα τοῦ ἐν λίμναις ἱεροῦ τοῦ Διονύσου ἢ καὶ τοῦ Ἰλδείου τοῦ Περικλέους, διότι τὰ τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου λείψανα ἦσαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην κεκαλυμμένα ὑπὸ χωμάτων. Περίεργον ὅμως εἶναι, ὅτι καὶ τὸ τῆς Βιέννης χειρόγραφον μνημονεύει εἰς τὴν θέσιν ταύτην διδασκαλεῖον λεγόμενον τοῦ Ἀριστοφάνους.

Τὸ εἰς τὸν ἐνδέκατον καὶ δωδέκατον στίχον μνημονευόμενον κοῦτὶ τοῦ Τραϊανοῦ, ὡς καὶ οἱ δύο στίλοι καὶ ἡ λατινικὴ ἐπιγραφὴ, εἶναι τὰ γνωστὰ λείψανα ὑδραγωγείου τοῦ Ἀδριανοῦ ἃτινα μέχρι τῶν πρώτων χρόνων τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος εἶχον διασωθῇ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Λυκαβητοῦ, τὸ ἐπιστήλιον, ἐφ' οὗ ἡ Λατινικὴ ἐπιγραφὴ, κεῖται τὴν σήμερον ἐντὸς τοῦ βασιλικοῦ κήπου.

Ὁ δέκατος τρίτος στίχος πρέπει πιθανῶς νὰ ἀναγνωσθῇ « εἰς τὸν πύργον τῶν ἀνέμων, » διότι ὁ τοῦ Κυρρήστου οὗτος πύργος, ὁ κοινῶς τὴν σήμερον Πύργος τῶν ἀνέμων ἐκαλεῖτο κατὰ τὴν 15ην. ἐκατονταετηρίδα σχολεῖον τοῦ Σωκράτους.

Ὁ τοῦ Θεσείως ναὸς, εἶχεν ὡς γνωστὸν μεταβληθῇ εἰς χριστιανικὴν ἐποχὴν εἰς ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Οὐδὲν μετὰ θετικότητος δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν περὶ τῶν ἀναφερομένων μνημάτων τῶν Ἡρώων τῶν παρὰ τὸ Θεσσεῖον κειμένων· τὸ μόνον ἵσως ὅπως ἡ δυνάμεις νὰ εἰκόσῃ εἶναι, ὅτι κατὰ τὴν 15ην ἑκατονταετηρίδα ἦσαν μνήματα ἐνταῦθα, διότι καὶ εἰς τὸ τῆς Βιέννης χειρόγραφον ἀναφέρεται ἐνταῦθα βωμὸς « εἰς ὃν ταφῆς ἀξιοῦνται οἱ παγκρατιασταὶ καὶ ὀλύμπιοι ».

Τέλος δὲ μνημονεύονται καὶ τὰ βασιλικά ὡς τῶν στωϊκῶν φιλοσόφων σχολεῖν καὶ ἡ Ἀκαδημία τοῦ Πλάτωνος, ἥτις ὡς γνωστὸν ἔκειτο παρὰ τὰ νῦν Σωπόλια.

Περὶ δὲ τῶν βασιλικῶν τοῦτο μόνον γνωρίζομεν, τὸ ὑπὸ τοῦ τῆς Βιέννης χειρογράφου μνημονευόμενον ὅτι ἡ Ἀκαδημία ἔκειτο ἐν χωρίῳ βασιλικά καλουμένῳ, πιθανῶς τὰ ἡμέτερα Σωπόλια.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ ἀνεκδότου τούτου χειρογράφου.— Εὐλογος ὁμῶς φαίνεται ἡ εἰκασία ὅτι ὁ ἀπαίδευτος συγγραφεὺς αὐτοῦ πρὸ ὀφθαλμῶν εἶχε τὸ ἀρχαιότερον τὸ εἰς Βιέννην σωζόμενον ἢ πιθανῶς ἕτερον τοιοῦτου εἶδους σύγγραμμα, ἐξ οὗ παρκαλῶν ἐσφαλμένας γνώμας προσέθηκεν αὐταῖς ἰδίαις ἐκ τούτου ἔτι ἐσφαλμεναστέρως.

Π.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 15, 1863.

—000—

Ἐρρίθη ἐν τῇ τελευταίᾳ φυλλάδι ὅτι ἡ Συνέλευσις ἀπεφάσισε νὰ συστηθῇ τριμελὴς Κυβέρνησις καὶ ὑπουργεῖον ὑπὸ ταύτης ἐκλεγόμενον. Μετὰ τὴν ἀπόφασιν δὲ ταύτην μέλη τῆς Κυβερνήσεως ἐξελέχθησαν οἱ Κ. Α. Βούλγαρης, Κ. Κανάρης καὶ Ῥούφος, τὰ αὐτὰ δηλαδὴ τῆς προσωρινῆς. Οὗτοι δὲ συνεκρότησαν ὑπουργεῖον ἐκ τῶν ἐφεξῆς· Ζ. Βάλδης (προέδρου τῆς Συνελεύσεως) ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, Α. Λόντου (ἐντιπροέδρου αὐτῆς) ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν, Κεχαγιᾶ (ὡς ἐξ ὧς ἀντιπροέδρου) ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν, Π. Καλιγᾶ (Πληρεξουσίου) ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, Α. Κυριακοῦ (Πληρεξουσίου) ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης καὶ Μ. Ἀρτέμη ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν· οἵτινες, πλὴν τοῦ Κ. Κυριακοῦ, καὶ ὠρκίσθησαν ἀμέσως. Ἐν τοσούτῃ παρουσίᾳ εἰς τὴν Συνέλευσιν ὁ Κ. Κανάρης εἶπεν ὅτι διαφωνῶν πρὸς τὰ ἄλλα μέλη τῆς Κυβερνήσεως παραιτεῖται. Τούτων δὲ γινομένων στρατιωτικὰ τινὰ σώματα συνελθόντα εἰς τινὰ πλατεῖαν ἀπῆλθον τὴν πτωσὶν τῆς Κυβερνήσεως· ὁ στρατὸς διεπρέθη, ἡ πόλις συνεταράχθη ἅπασα, πυροβολήσεις ἀδιόκοποι κατεπτόουν τοὺς πολίτας, στρατιωτικαὶ ἀποθήκαι παραδιδάσθησαν καὶ διηρπάγησαν χιλιάδες ὀπλῶν καὶ ἄλλα σκεύη, καὶ τὰ ἐργαστήρια ἐκλείσθησαν. Ἡ ἐθνοφυλακὴ πολυάριθμος, ἀκάματος καὶ πλήρης ζήλου περιήρχετο φρουροῦσα καὶ τηροῦσα τὴν τάξιν, καὶ εἰς μόνῃς τῆς Συνελεύσεως ὑπῆκουε τὰς διαταγὰς.

Οἱ πληρεξούσιοι συνεδριάσαντες συνεσκέπτοντο περὶ τοῦ πρακτέου, ὅτε ἐστάλη καὶ ἑτέρου μέλους τῆς Κυβερνήσεως, τοῦ Κ. Ῥούφου, ἡ παραίτησις· ἡ Συνέλευσις τότε ἀνέλαθεν αὐτὴ τὴν διοίκησιν τοῦ Κράτους. Γενομένης δὲ γνωστῆς τῆς διαλύσεως τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ θησαυρογέμου ὑπουργείου, εὐχαριστήθησαν οἱ ἀπατήσαντες αὐτὴν στρατιωτικοί.

Μετὰ διεξοδικὰς συζητήσεις ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους ἡ Συνέλευσις τὰ ἐξῆς· α'.— νὰ καταργηθῇ ἡ μορφή τῆς τριμελοῦς κυβερνήσεως· β'.— ν' ἀνατεθῇ ἡ κυβερνήσις εἰς ἓνα πρωθυπουργὸν ἄνευ χαρτοφυλακίου καὶ ἐπτά ὑπουργοὺς, παρ' αὐτῆς ἀμέσως διοριζομένους· γ'.— ν' ἀκορωθῇ καὶ ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα ἡ μυστικὴ ψηφοφορία, ἣν παρεδέχθη τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον.

Τούτων ἀποφασισθέντων προέβη ἡ Συνέλευσις εἰς ἐκλογὴν τοῦ ὑπουργείου· ἰδοὺ δὲ ταῦτα· Ζ. Βάλδης, πρωθυπουργός, Α. Λούγερινός, ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν, Δ. Χαραλάμπης, ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν, Δ. Βουδούρης, ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν, συνταγματάρχης Σμουλένσκις, ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν, Κ. Δόσιος, ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, Α. Μαυροκορδάτος, ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, Ι. Παπαζαφειρόπουλος, ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐκ τούτων ὁ μὲν πρῶτος εἶναι ἤδη γνωστός τοῖς ἀναγνώσταις, ὁ δὲ δεύτερος ὑπῆρξεν ἄλλοτε βουλευτής, ὁ τρίτος ὑπηρέτησεν ὡς νομάρχης καὶ οἰκονομικὸς ὑπάλληλος, ὁ τέταρτος ὑπῆρξε δημόσιος ὑπάλληλος καὶ βουλευτής, ὁ πέμπτος ἦτο καὶ ἐπὶ βασιλείας ὑπουργός ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν, ὁ ἕκτος καὶ ὁ ἕβδομος ὑπηρέτησαν ὡς δημόσιοι ὑπάλληλοι ὁ μὲν εἰς τὰ ἐσωτερικά, ὁ δὲ εἰς τὰ τῆς παιδείας, καὶ ὁ ὄγδοος μετῆρχετο τὸν δικηγόρον. Πάντες δὲ, πλὴν τοῦ Κ. Α. Μαυροκορδάτου ἀποδημόντος εἰς τὴν ξένην, μετέσχον τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀγῶνος, καὶ εἶναι μέλη τῆς Συνελεύσεως.

Ἐπειδὴ ὑποθέτομεν ὅτι ὁ περίεργος ἀναγνώστης θὰ ἐπιθυμῇ νὰ μάθῃ περιστατικώτερον τὰ τῆς ἀνωτέρω μεταβολῆς, παραθέτομεν τὴν διήγησιν ἣν ἐδημοσίευσεν μία τῶν ἐφημερίδων τῆς Πρωτενούσης, ἡ *Μέριμνα*, διακρινομένη ἐπὶ φιλαλληθείᾳ καὶ μετριοπαθείᾳ.

« 6 Φεβρουαρίου. Ἡ συνεδρίασις αὕτη ἦτον ὅλως πολιτικοῦ χαρακτῆρος. Πολλοὶ τῶν πληρεξουσίων εἶπον, « ἐπειδὴ ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐσχημάτισε μέχρι » τῆς σήμερον τὸ νέον ὑπουργεῖόν της, τὸ ὁποῖον νὰ » δώσῃ τὸν ὄρκον τῆς νέας ὑπηρεσίας του, πρέπε » νὰ κληθῇ ἐνώπιον τῆς Συνελεύσεως καὶ νὰ ἐξη » γήσῃ τοὺς λόγους τῆς τοιαύτης ἀναβολῆς. » Τὴν πρότασιν ταύτην ἀπεδέχθη ἡ ὀλομέλεια τοῦ Σώματος καὶ παραχρῆμα ἐπεφορτίσθη τὸ Προεδρεῖον, « ν' ἀναγγεῖλῃ τῇ Κυβερνήσει τὰ ἀποφασισθέντα καὶ νὰ καλέσῃ αὐτὴν νὰ ἐμφανισθῇ τὴν 4 ὥραν μ. μ. αὐθιμαρὸν πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ δώσῃ τὰς αἰτουμένους πληροφορίες. »

« Οἱ Κυβερνήται ἦλθον τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν· ἡ Συνέλευσις ἦν παρὰ ποτε πλήρης καὶ τὰ θεωρεῖα ὑπέρποτε βρέθοντα ἀκροατῶν πάσης τάξεως ἀναμνόντων ν' ἀκούσωσι τὰς συζητήσεις. Ἀπὸ μέρους τῆς Κυβερνήσεως ὡμίλησεν ὁ κ. Βούλγαρης καὶ εἶπεν